

RECENSIE ROMEO & JULIA 25 maart 2015

Pakweg 2000 jaar geleden vertelde de Romeinse dichter Ovidius over de Babylonische geliefden Pyramus en Thisbe, die door een noodlottig misverstand allebei de dood verkozen. Zo'n 1600 jaar later verplaatste William Shakespeare dit verhaal naar Italië.

Romeo en Julia behoren tot verschillende families, de Montagues en de Capulets, die elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Toch worden ze verliefd, toch trouwen ze in het geniep, maar ja, het is een tragedie, dus het eindigt tragisch. Niet voor niets zijn de slotwoorden: "For never was a story of more woe / than this of Juliet and her Romeo."

En ruim 400 jaar na de eerste opvoering van dit stuk was het op woensdag 25 maart 2015 dan zover. De theaterzaal op de vierde verdieping van het Cygnus was omgetoverd tot "fair Verona, where we lay our scene". Oogstrelende decorstukken,

inventief gebruik van de hele zaal zelf en onvermijdelijk natuurlijk: een echt Italiaans balkon. Bellissimo, zoals ze zeggen in Verona.

Wat dit stuk zo bijzonder maakt zijn de scherpe contrasten tussen prille liefde en platvloerse gang war, tussen hooggestemde ideeën over familie-eer en loyaliteit en aan de andere kant de alledaagse beslommeringen van een hilarische voedster, tussen het hoge tempo van een uit de hand lopend straatgevecht en het eindeloze afscheidnemen door twee verliefde pubers, tussen harde sex-grappen en het fraaie ideaal dat liefde alles zou moeten overwinnen.

Maar om de balans tussen dat alles goed tot zijn recht te laten komen in een opvoering van Romeo en Julia is er één voorwaarde van groot belang: de twee jongelingen moeten overtuigend verliefd zijn. Dan, en alleen dan, is de keuze voor de dood begrijpelijk, ook voor een blasé 21e-eeuws publiek. Maar de hoofdrolspelers krijgen het voor elkaar. Esther en Daan verdrinken in elkaars ogen en versmelten in elkaars armen. Zo moet het zijn. Dit is Liefde.

"If music be the food of love, play on!" schreef Shakespeare ergens anders. En ja, de muziek voedde deze productie met ritme, schoonheid en tragiek. En allemaal live gespeeld en gezongen door onze eigen Cygnus-leerlingen. Stunning.

Zat er dan niet ergens een moelijk randje aan deze opvoering in de regie van Esther Bolte? Ja, uw recensent had het af en toe moeilijk om zijn tranen binnen te houden. Ze biggelden van het lachen over mijn wangen bij de capriolen van Lara, de voedster van Julia. En ze bleven maar opkomen bij de echt tragische scènes. You guys made a grown man cry.

Pyramus en Thisbe? Leuk Latijn hoor, meneer Ovidius. West Side Story? Pretty and witty songs, mister Bernstein. Maar Shakespeare is toch echt de Baas. Dat is eigenlijk de enige conclusie die je kunt trekken na het zien van deze mooie, grappige, soms keiharde, maar dan weer stijlvolle, liefdevolle en tranentrekkend tragische versie weergaloos ten tonele gebracht door onze eigen zwaantjes.

En tenslotte nóg iets vervelends: het wordt nagenoeg onmogelijk om dit een volgende keer te overtreffen. Want er is wel een zeer hoge standaard gezet door de leden van de Cygnus-troupe. Wij als publiek kwamen en zagen, maar zij op het podium overwonnen. Hulde! Hulde! Hulde!

Eric Schneiders